

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **MUDr. A. A. S.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Zdeňkem Havlem, advokátem,
sídlem Rudé armády 407, 251 63 Strančice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený JUDr. Danielem Volákem, advokátem,
sídlem Rudé armády 407, 251 63 Strančice,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **J. K.**,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2019, č. j. KUUK/113409/2019/ZPZ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2019, č. j. KUUK/113409/2019/ZPZ, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Lovosice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 6. 2019, č. j. OŽP 425/2019, kterým bylo stavebníkům J. K. a A. K. výrokem I. vydáno povolení podle § 8 odst. 1 písm. c) v souladu s § 38 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), k vypouštění odpadních vod do vod podzemních za účelem likvidace odpadních vod z objektu rodinného domu na pozemku parc. č. XA v kat. úz. X, a výrokem II. vydáno podle § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stavební povolení na „Domovní ČOV AT 6, retenční nádrž a plošný vsak“ na pozemku parc. č. XA v kat. úz. X, kterým byla uvedená změna stavby dodatečně povolena. Výrokem III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak byly stanoveny podmínky pro dokončení a užívání stavby. Odvolacím orgánem učiněná změna prvostupňového rozhodnutí přitom spočívala v tom, že ve výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl text „§ 129 odst. 3 stavebního zákona“ nahrazen textem „§ 129 odst. 2 stavebního zákona“, přičemž ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil i shora odkazované prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně zrekapituloval dosavadní průběh věci. Zdůraznil přitom, že žalovaný ke změně stavby přistupoval jako ke stavbě podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Dle námitky žalobce však mělo být předmětné řízení o odstranění stavby vedeno jako se stavbou dle § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, přičemž tak případnému rozhodnutí o odstranění stavby u stavby ve smyslu posledně uvedeného ustanovení předchází opakované stavební řízení podle § 129 odst. 5 stavebního zákona.
3. Stavebníci v řešeném případě nejprve podali žádost o umístění stavby ČOV, na jejímž základě správní orgán I. stupně umístění stavby ČOV povolil. Stavebníci následně stavbu ČOV zrealizovali – konkrétně zrealizovali pouze část stavby povolené veřejnoprávní smlouvou o umístění a provedení stavby „Rodinný dům, oplocení a vodovodní přípojka na pozemku parc. č. XA a XB v kat. úz. X“, přičemž stavbu ČOV zrealizovali na základě samostatného rozhodnutí, které však bylo později zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 4. 2018, č. j. 15 A 70/2015-45. Dle žalobce tak není pravdou hodnocení žalovaného, že byla provedena změna stavby bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem. Stavba ČOV totiž byla zrealizována na základě samostatného rozhodnutí, které bylo později zrušeno soudem.
4. Správní orgány tedy měly ve věci postupovat podle § 129 odst. 5 stavebního zákona, nikoliv dle § 129 odst. 2 téhož zákona. Řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí je proto podle žalobce nezákonné, což činí nezákonným i samotné napadené rozhodnutí.
5. Veřejnoprávní smlouva, která mj. řeší likvidaci splaškových vod z novostavby rodinného domu stavebníků do žumpy a též její umístění, je dle názoru žalobce nadále v platnosti a skutečnost, že stavebníci při realizaci stavby postupovali v rozporu s veřejnoprávní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

smlouvou, když se rozhodli pro změnu záměru – tj. žumpu nahradit stavbou domovní ČOV, byť za přispění správních orgánů, nemá vliv na její závaznost. Dle žalobce tak platnost a závaznost veřejnoprávní smlouvy bude nutné zohlednit v řízení dle § 129 odst. 5 stavebního zákona.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž setrval na zákonnosti svého rozhodnutí. Vzhledem k průběhu projednávané věci pak zdůraznil, že stavba ČOV byla v době vydání rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 4. 2018, č. j. 15 A 70/2015-45, již dokončena. Právě na tyto případy pak dle žalovaného pamatuje § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení je dále nutno nařídít stavebníkovi odstranění stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona. Stavebníci přitom dle žalovaného v řešeném případě postupovali v rozporu s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou.
8. Žalovaný ve svém postupu zároveň zohlednil závěry plynoucí z rozsudků Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 4. 2018, č. j. 15 A 70/2015-45 a č. j. 15 A 154/2015-45, přičemž tedy nemohl postupovat dle § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona a dále ve smyslu § 129 odst. 5 téhož zákona.

Replika žalobce

9. V podané replice žalobce připomněl, že stavebníci na základě rozhodnutí správních orgánů zrealizovali stavbu ČOV. Správní rozhodnutí jsou přitom až do jejich zrušení obecně považována za formálně správná. Pokud tedy byla změna stavby v době vydání rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 4. 2018, č. j. 15 A 70/2015-45, již dokončena, nemění to nic na skutečnosti, že se jednalo o stavbu zrealizovanou na základě pravomocného rozhodnutí, které bylo následně rozhodnutím soudu zrušeno. Dle žalobce tak měl žalovaný v rámci řízení o odstranění stavby postupovat ve smyslu § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

12. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není nedůvodná.
13. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 4. 2014 byla mezi správním orgánem I. stupně a stavebníky uzavřena veřejnoprávní smlouva č. j. 109-172/2014 o umístění a povolení stavby „Rodinný dům, oplocení a vodovodní přípojka na pozemku parc. č. XA a XB v kat. úz X“ (dále jen „veřejnoprávní smlouva“), která nabyla účinnosti dne 18. 4. 2014. Předmětem této smlouvy bylo umístění a povolení stavby rodinného domu, přičemž v čl. II bylo mj. uvedeno: *„Bude proveden (...) domovní rozvod splaškové kanalizace, který bude ukončen nepropustnou jímkou. (...) Žumpa bude umístěna před rodinným domem na pozemku parc. č. XA v kat. úz. X ve vzdálenosti 2,8 m od obvodové zdi rodinného domu a ve vzdálenosti 8 m od hranice sousedního pozemku parc. č. XC v kat. úz. X. Podle čl. III. odst. 1 veřejnoprávní smlouvy bylo dále stanoveno, že „[s]tavba bude umístěna v souladu s grafickou přílohou této smlouvy, která obsahuje výkres současného stavu území se zakreslením pozemků, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb a vlivu na okolí“* V odst. 2 téhož článku se také uvádí, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace z listopadu 2013 ověřené správním orgánem I. stupně, přičemž případné změny nesmí být provedeny bez jeho předchozího souhlasu. V čl. VII. odst. 2 předmětné smlouvy bylo poté konstatováno, že *„[z]měnit obsah této veřejnoprávní smlouvy lze jen písemnou dohodou smluvních stran a se souhlasem dotčených orgánů při splnění dalších zákonem stanovených podmínek.“* V průběhu stavby si však stavebníci realizaci žumpy rozmysleli a k jejich žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby nebo zařízení, doručené správnímu orgánu I. stupně dne 11. 6. 2014, bylo zahájeno samostatné územní řízení o umístění stavby ČOV k novostavbě rodinného domu. Územní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 12. 2014, č. j. 109-601/2014, o umístění stavby ČOV, pak nabylo právní moci dne 12. 5. 2015 a stavební povolení ke stavbě ČOV č. j. OŽP 164/2015 FL vydal správní orgán I. stupně dne 3. 6. 2015 (s vyznačenou právní mocí dne 19. 6. 2015). Na základě těchto rozhodnutí poté byla předmětná stavba domovní ČOV zrealizována. Proti oběma nadepsaným rozhodnutím – tj. územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení – přitom žalobce brojil odvoláními, o kterých rozhodl žalovaný, a následně i podanými správními žalobami. Územní rozhodnutí poté zrušil Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 17. 4. 2018, č. j. 15 A 70/2015-45, a rozhodnutí žalovaného týkající se stavebního povolení ke stavbě ČOV zrušil tentýž soud rozsudkem ze dne 17. 4. 2018, č. j. 15 A 154/2015-45. Řízení o povolení stavby domovní ČOV pak bylo správním orgánem I. stupně zastaveno, neboť samotná stavba již byla provedena. Dne 25. 2. 2019 stavebníci podali u správního orgánu I. stupně žádost o dodatečné povolení změny stavby dle veřejnoprávní smlouvy. Správní orgán I. stupně oznámením ze dne 28. 5. 2019, e. č. MULO 18090/2019, zahájil řízení o odstranění změny stavby, která spočívala v tom, že místo žumpy byla na pozemku parc. č. XA v kat. úz. X provedena domovní ČOV. Současně stavebníky poučil mj. o možnosti podat žádost o dodatečné povolení změny stavby a prokázat, že je tato v souladu s § 129 odst. 3 stavebního zákona. Usnesením ze dne 28. 5. 2019, e. č. MULO 18091/2019, správní orgán I. stupně přerušil řízení o odstranění změny stavby s odůvodněním,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že stavebníci podali žádost o její dodatečné povolení. Oznámením ze dne 28. 5. 2019, e. č. MULO 18134/2019, zároveň správní orgán I. stupně uvědomil účastníky řízení o zahájení řízení o dodatečném povolení změny stavby, stanovil termín ústního jednání a upozornil na možnost uplatnit námitky. Dne 17. 6. 2019 pak byly správnímu orgánu I. stupně doručeny námitky žalobce proti zahájení řízení o dodatečném povolení změny stavby, a to z důvodu porušení veřejnoprávní smlouvy ze strany stavebníků. Při ústním jednání dne 18. 6. 2019 žalobce setrval na jím podaných námitkách s požadavkem na odstranění změny stavby. Stavebník J. K. naproti tomu uvedl, že stavba ČOV byla provedena na základě platné dokumentace a pravomocného stavebního povolení. Vydáno bylo i kolaudační rozhodnutí.

14. Správní orgán I. stupně poté ve věci rozhodl dne 27. 6. 2019 tak, jak už bylo shora rekapitulováno, přičemž proti tomuto rozhodnutí žalobce podal včasné odvolání. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí změněno toliko ve výroku II., když byl text „§ 129 odst. 3 stavebního zákona“ nahrazen textem „§ 129 odst. 2 stavebního zákona“, přičemž ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
15. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
16. Dle § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku nebo stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení.
17. Dle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení o zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení. Podle odst. 3 téhož ustanovení stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí.

18. Podle § 129 odst. 5 stavebního zákona u stavby podle odstavce 1 písm. e) vede stavební úřad opakované stavební řízení. Za žádost se pro tento účel považuje žádost nebo podání, k nimž bylo dle stavebního zákona vydáno následně zrušené rozhodnutí nebo opatření. V opakovaném stavebním řízení postupuje stavební úřad podle § 109 až 115; doplnění podkladů požaduje pouze v rozsahu nezbytném pro opakované projednání stavby. Lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet dnem následujícím po nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí. Nebude-li v opakovaném stavebním řízení stavba povolena, stavební úřad bez předchozího řízení rozhodnutím nařídí odstranění stavby.
19. Na tomto základě se tedy soud zabýval meritem nyní projednávané věci, tj. právní otázkou, zdali správní orgány v řešeném případě postupovaly správně ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona v návaznosti na § 129 odst. 1 písm. b) téhož zákona, nebo zda měly aplikovat postup podle § 129 odst. 5 stavebního zákona vztahující se k § 129 odst. 1 písm. e) téhož zákona.
20. Nutno zmínit, že stavební zákon v § 129 rozlišuje několik důvodů pro nařízení odstranění stavby. Jak už bylo výše konstatováno, v projednávané věci bylo řízení o odstranění stavby zahájeno ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. z důvodu provedení stavby v rozporu s rozhodnutím vyžadovaným stavebním zákonem (stavební zákon přitom používá veřejnoprávní smlouvu jako alternativu k územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení). Oproti tomu opakované stavební řízení podle § 129 odst. 5 stavebního zákona přichází v úvahu pouze u případů vymezených v § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, tedy u staveb realizovaných v dobré víře na základě stavebního povolení, které bylo následně pravomocně zrušeno. Specifikem tohoto řízení oproti „klasickému“ řízení o odstranění stavby je, že není zahajováno z moci úřední, ale jde o řízení o původní žádosti, kterou musí stavební úřad opakovaně projednat poté, co buď nadřízený správní orgán, nebo správní soud zrušil původní rozhodnutí nebo opatření, na jehož základě byla stavba povolena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2019, č. j. 8 As 73/2018-44, a ze dne 22. 4. 2021, č. j. 9 As 13/2021-32).
21. V kontextu nyní posuzované věci je dále třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 4 As 151/2018-28, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti už dříve rekapitulovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 4. 2018, č. j. 15 A 70/2015-45. Nejvyšší správní soud v něm vyslovil závěr, že *„[v] nyní projednávané věci byl záměrem uzavřené veřejnoprávní smlouvy rodinný dům, oplocení a vodovodní přípojka, a to včetně řešení likvidace odpadních vod. Rozhodl-li prvostupňový orgán dne 4. 12. 2014 o jiném způsobu řešení likvidace odpadních vod k téže stavbě, vydal územní rozhodnutí o právech a povinnostech, o kterých již bylo dříve pravomocně rozhodnuto na základě platné veřejnoprávní smlouvy, jež nebyla ani změněna, ani nepozbyla svých účinků. Z řízení nevyplynulo, že by při rozhodnutí o umístění ČOV nešlo o totéž právo, jak tvrdí stěžovatel, právě naopak.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V prvostupňovém rozhodnutí je výslovně uvedeno, že se jedná o ekologickou likvidaci splaškových vod, přičemž ani v rozhodnutí, ani v projektové dokumentaci (včetně grafických příloh) není zmíněna či vyobrazena žumpa, ale pouze ČOV. Jedná se o dvě odlišné stavby, ale sloužící ke stejnému účelu, záměru. Šlo o res iudicata dle § 48 odst. 2 správního řádu.“

22. Z výše citovaného je tudíž zřejmé, že již veřejnoprávní smlouvou ze dne 15. 4. 2014 bylo pro poměry v území v místě stavby závazně stanoveno, že stavebníci vybudují žumpu jako dílčí stavbu, která zabezpečuje funkčnost stavby hlavní (její užitelnost). Z materiálního hlediska tak byl záměr stavebníků vybudovat ČOV změnou dílčí části souboru staveb dle nadepsané veřejnoprávní smlouvy, přičemž se tedy nejednalo o novou stavbu, která by nesouvisela se souborem staveb podle dané veřejnoprávní smlouvy (tj. podléhající samostatnému procesu územního a stavebního řízení). Předmětná veřejnoprávní smlouva přitom nahrazovala územní rozhodnutí a stavební povolení. Jestliže se tedy stavebníci rozhodli místo povolené a v souladu s projektovou dokumentací zamýšlené žumpy vybudovat ČOV, jednalo se o změnu stavby před jejím dokončením, neboť stavba měla být provedena odlišně oproti jejímu povolení a dokumentaci ověřené správním orgánem I. stupně. Rozhodl-li poté žalovaný dne 4. 12. 2014 o umístění stavby ČOV k novostavbě rodinného domu na pozemku stavebníků, přičemž v návaznosti na to dne 3. 6. 2015 vydal též stavební povolení, rozhodl tak o řešení likvidace odpadních vod, ačkoliv jiný způsob likvidace odpadních vod již byl součástí veřejnoprávní smlouvy ze dne 15. 4. 2014. Jak už přitom bylo vyloženo, ve smyslu § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), lze totéž právo přiznat nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Překážka věci pravomocně rozhodnuté proto bránila správnímu orgánu I. stupně v tom, aby vydal územní rozhodnutí a následně stavební povolení, jimiž by se umísťovala a povolovala stavba ČOV na pozemku, kde již byla dříve pravomocně umístěna a povolena stavba řešící odvod odpadních vod z novostavby rodinného domu na základě platné a účinné veřejnoprávní smlouvy. Z tohoto důvodu tak mělo být řízení o žádosti stavebníků o vydání územního rozhodnutí, potažmo i stavebního povolení, zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 4. 2018, č. j. 15 A 70/2015-45).
23. Vycházejí z výše uvedeného, tj. ze značně specifických okolností projednávaného případu, je pak zřejmé, že § 129 odst. 5 stavebního zákona na nyní řešenou věc nedopadá, neboť předmětem řízení o odstranění stavby byla zjevně stavba podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona - konkrétně změna dílčí části souboru staveb provedená v rozporu s veřejnoprávní smlouvou ze dne 15. 4. 2014, jež nebyla ani změněna, ani nepozbyla svých účinků. Za daného stavu se tak nejednalo o (novou) stavbu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, která by nesouvisela se souborem staveb dle platné a účinné veřejnoprávní smlouvy, přičemž tedy nebylo možno hodnotit, že šlo o stavbu provedenou na základě samostatného rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno. Nutno totiž upozornit na skutečnost, že soudem zrušená územní rozhodnutí o umístění stavby ČOV a stavební povolení ke stavbě ČOV neměla být v projednávaném případě vůbec vydána, jelikož tomu bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté, když o způsobu likvidace odpadních vod ze stavby hlavní (tj. rodinného domu) již bylo dříve rozhodnuto odkazovanou veřejnoprávní smlouvou. Jinak řečeno, řízení o žádostech

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stavebníků o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení měla být zastavena, a tudíž nemělo dojít k meritornímu posouzení předmětu řízení tak, jak byl v této části definován stavebníky. K tomu lze znovu poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 4 As 151/2018-28, v němž bylo konstatováno, že „[j]estliže stavebníci dospěli k závěru, že oproti původní verzi svého záměru, k níž získali souhlas sousedů, chtějí svůj záměr upravit takovým způsobem, který sousedům vyhovovat nebude, měli požádat o změnu stavby před dokončením. (...) Místo toho bylo na žádost stavebníků zahájeno územní řízení o umístění stavby ČOV k novostavbě. Takový postup stavební zákon nezná.“ Za vyvstálé situace je tak § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona pro danou věc nepřiléhavý (nejednalo se o stavbu provedenou podle rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem). Soud tedy konstatuje, že předmětná stavba byla provedena v rozporu s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou, a proto bylo namístě postupovat podle § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 2 a 3 stavebního zákona.

24. Ve světle nadepsaných okolností soud dále uvádí, že připuštěním argumentace žalobce by ve věci nastala zcela absurdní situace, když by podle § 129 odst. 5 stavebního zákona bylo u stavby ČOV vedeno opakované stavební řízení, přičemž by se za žádost pro tento účel považovala právě žádost stavebníků, o které však nemělo být vůbec rozhodováno.
25. V tomto kontextu soud zároveň podotýká, že režim správního řízení určený stavbám tzv. nepovoleným ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je přísnější, nežli postup dle § 129 odst. 5 stavebního zákona, kterého se ve svém tvrzení žalobce paradoxně dovolává. Jen pro úplnost lze v krátkosti uvést, že v návaznosti na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 2 téhož zákona, přičemž požádá-li stavebník ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o této žádosti. V řízení o dodatečném povolení stavby přitom stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 stavebního zákona. Naproti tomu u stavby podle § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona vede stavební úřad opakované stavební řízení ve smyslu § 129 odst. 5 téhož zákona, přičemž postupuje toliko podle § 109 až 115 stavebního zákona. Ze správního spisu přitom jednoznačně vyplývá, že pokud se týká samotného žalobce, ten byl v projednávaném případě správním orgánem I. stupně řádně obeznámen s nařízením ústního jednání, spojeným s ohledáním na místě, a rovněž tak s možností uplatnit své námitky, čehož ostatně i v plné míře využil.
26. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
27. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.
28. Osoba zúčastněná na řízení pak nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49) zdejší soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. února 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl předsedou senátu JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **MUDr. A. A. S.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Zdeňkem Havlem, advokátem,
sídlem Rudé armády 407, 251 63 Strančice,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený JUDr. Danielem Volákem, advokátem,
sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2019, č. j. KUUK/113409/2019/ZPZ,

takto:

V písemném vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 16 A 70/2019-44, **se opravuje** datum vydání tohoto rozsudku tak, že správné datum je **1. února 2022** a adresa sídla zástupce žalovaného tak, že správně zní: **Jiráskova 413, 436 01 Litvínov**.

Odůvodnění:

Při písemném vyhotovení uvedeného rozsudku došlo k chybě spočívající v tom, že bylo chybně uvedeno datum vydání rozhodnutí 1. února **2021**, ačkoli správně mělo být uvedeno 1. února **2022**. Zároveň byla chybně uvedena adresa sídla zástupce žalovaného, Rudé armády 407, 251 63 Strančice, ačkoli správně mělo být uvedeno Jiráskova 413, 436 01 Litvínov. Protože jde o zřejmé nesprávnosti a chyby v psaní, byla podle § 164 zákona č. 99/1964 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, provedena oprava tímto opravným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejdou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 1. března 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)